

Panis Evangelici Fragmenta Quadragesimalia Tripartita

Ex sanctissimo Dei Verbo copiosè & sedulo collecta, Sanctorum Patrum, variorumque Auctorum sententiis & conceptibus mirificè aucta; Et Omnibus Quidem Anni Dominicis; præcipuè tamen singulis Quadragesimæ Dominicis & Feriis per binas ad minus, sæpius denas aut septenas Conciones fidei Populo ...

Lingendes, Claude de

Coloniae Agrippinae, 1689

LVIII. Quæ est secunda de Dæmonibus, agit de corporum invasione ab illis, seu de Energumenis: & ex argumento, ut videtur, tam sterili conclusiones elicit valdè fructuosas.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56356](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56356)

contra carnem pugnat? quis contra mundum *mūdū. Apoc. 3. Qui vicerit dabo ei sedere mecum in*
 arma suscipit: unde non mirum si Dæmonum *throno meo: sicut & ego vici; & sedicum Pa-*
 imperium tantos progressus fecit. Sed Chri- *tre meo, in throno ejus: Qui habet aurem, au-*
 stus aliunde clamat Ioan. 14. *Confidite ego vici. dicit, quid Spiritus dicat Ecclesiis. Amen.*

DOMINICA TERTIA

IN QVADRAGESIMA.

CONCIO SECUNDA

De Energumenis, seu de corporum invasione quæ fit
 à Dæmonibus.

Erat Iesus ejiciens Dæmonium. Luca II.

VÆ heri à nobis dicta sunt de Dæmonibus maximâ ex parte didicimus ex Scripturis, & ex Sanctis Patribus quæ ex ipsis Scripturis e-ruerunt: nam creaturæ spi-ritales ut sensibus nostris sunt occultæ, ita nostris intellectibus maximâ ex parte sunt occultatæ. Quæ hodie à nobis tractanda oculis ferè usurpantur, nempe de Energumenis seu de possessione aliquorum à Dæmonibus occupatâ, ad quæ discursum nos ducit illud Evangelium quod tractamus, ubi agitur de Dæmonio muto. Verùm licet ejusmodi possessio sensibilis esse videatur, habet tamen plurima scitu valdè digna; in quorum

investigatione ne erremus, quia plurima oc-culta sunt, utpote quæ à Principe tenebrarum sunt, divino lumine indigemus: quod facile obtinemus, si ad thronum gratiæ accedamus quæ est B. Virgo. AVE MARIA.

IN præcedenti Concione ostendimus 1. esse inter Dæmones formam quandam imperii secundum illud Evangelij: *Si autem & Sata-nas in seipsum divisus est, quomodo stabit regnum ipsius.* 2. originem ejusmodi imperii, nempe peccatum dæmonum per unius suggestionē, & aliorum adhæSIONem, à quo enim quis supe-ratur, ejus & servus est. & propositum Dæmo-num nocendi hominibus: Primum origo est subjectionis omnium sub uno. Alterum divi-sionis eorum in varios ordines ut facilius, &

commodiùs homines tentarent. 3. extensionem illius regni, quod scilicet Dæmones acquirerunt in homines, per usurpationem, unde dicitur Dæmon Princeps hujus mundi: illud autem regnum exercent per tyrannidē, quā fit ut inter homines omnia usurpent. Sed illius tyrannidis, & usurpatæ dominationis exercitiū nullibi magis pater, quā in Energumenis, & in corporum possessionibus, quarum insigne habemus exemplum in nostro Evangelio, ubi mentio fit hominis possessi à Dæmone, quem & cæcum, & mutum, & surdum fecerat: de qua re nobis hodie agendum est, sed per partes, ut omnia enucleatius explicentur.

Dico itaque 1. verè dari Energumenos & possessos à Dæmone, qui in totum corpora ingreditur, quæ mover. & quibus ad libitum utitur. Est de fide: & probatur ex varijs locis Scripturæ. Marci 1. fit mentio cujusdam hominis in spiritu immundo quem Christus offēdit in Synagoga, qui cum Christo diceret, *Quid nobis & tibi Jesu Nazarene: venisti perdere nos? sicut qui sis, Sanctus Dei.* Eum jussit tacere, & exire: *Et comminatus est ei Jesus, dicens, obmutesce & exi de homine:* Vide autem exitum, & *disserpens eum spiritus immundus & exclamans voce magna, exiit ab eo:* igitur oportuit ut esset in eo. Ibidem dicitur quod cū ad eum adducti essent sub vesperam, multi malè habentes & dæmonia habentes: *Curavit multos qui vexabatur varijs languoribus, & dæmonia multa eiciebat, & non sinebat ea loqui, quoniam sciebant eum.* Vbi vides fieri mentionem dæmoniorum: illa autem fuisse substantias, & personas, cum quibus loqueretur, & quæ essent intelligentes quæ prius habitabāt in corporibus non suis, à quibus eas eiciebat: quæ substantiæ aliæ fingi non possunt præter Dæmones, & creaturas spirituales, & intellectuales: nam si corporea fuissent, non potuissent contineri corporibus: si non es-

sent intellectuales nō possent ratiocinari, nec respondere, nec rogare, uti factum videmus in Evangelio Matth. 8. cū petierunt ut eos mitteret in porcos, quod & permisit, Ita etiam increpavit dæmonem cū sanavit lunaticum Matthe. 17. Itaque vocantur spiritus, uti Matth. 8. *Et eiciebat spiritus verbo:* & ipse Christus, *Spiritus mute, & surde ego præcipio tibi exi ab eo, & amplius ne introeas ad eum* Marci 9. Ex quibus omnibus pater, & ex varijs locis, multos fuissē Christi tempore possessos à dæmone quos ipse sanavit, & per se, & per Apostolos quibus hanc dedit potestatem uti dicitur Marci 3. *Dedit eis potestatem curandi infirmitates & ejiciendi dæmonia.*

Quis dubitet etiā apud Ethnicos vates illas fatidicas à dæmone fuissē possessas cū dicerentur pati divina, cū in eis dæmon loqueretur? Tales erāt illæ Phœbi Sacerdotes quæ loquebantur ex Tripode: Tales illæ vétriloquæ, quæ omnia patiebātur quæ solemus videre in Energumenis: subitò non vultus, non color unus. Non comptæ mansere comæ, sed peccus anhelum, & rabie fera corda tument, &c. & alia innumera quæ leguntur in Poëtis prophanis. Idem legere est in Patribus ubi sunt mētiones innumera possessorum à dæmone. Apud Tertull. Justinum, Cyprianum, Augustinum, Hieronymum, & alios passim: ut hoc negari non possit sine hæresi, sine errore, & magna imprudentia, cū ex omnium sæculorum historijs varia ejusmodi nobis suppetant exempla. Fateor quidem aliquas extitisse imposturas, sed illæ non possunt, Catholicæ veritati fidem derogare: constat igitur verè dari Energumenos quorum corpora possideantur à Dæmone incola.

Dico 2. Ejusmodi possessionis dari posse multiplicē originem. 1. & præcipua est ingens odium Dæmonis & invidia in hominem: cū enim ut ait Gregor. eò sit elatus homo unde ipse decidit, etiam si homo peccarit ut ipse, cū videat.

videat sibi nullum datum esse locum pœnitentiæ, datum esse homini; cui etiam peccasse, fuit occasio majoris boni; incredibilem invidiâ & odio in hominem fertur; ac licet odium suum possit explere in damnatis, cum tamen multos ex damnatione eripi videat, in hac vita, tantum in homines sævit, quantum potest. Itaque iisdem ferè modis, quibus in homines damnatos sæviet aliquando in Inferis, nunc sævit in vivis, affligendo & animas, & corpora, quæ mirabiliter cruciat, usurpatâ in hominem quantum potest summâ potestate: unde maxima ex parte libertatem & usum sensuum, facultatum, quibus ipse utitur ad miseri hominis tormentum. Accedit etiam summum ipsius odium in Deum, cui cum nocere non possit, omnem suam rabiem in ipsius imaginem transfert; non aliter quam Panthera, ait Basilus, quæ cum in hominem, naturale habeat odium, cum in ipsum sævire non potest, in ejus effigiem vel papyro expressam, omnem rabiem effundit; quo artificio venatores, cum ejus catulos rapuerunt, eam in viâ retardant, objectâ hominis imaginæ, dum sevientem in hominis figuram matre, ipsi aufugiunt.

2. Originem habet ex dominio quod in hominem acquisivit ratione peccati: Cum enim homo ratione justitiæ originis, sui esset juris, nullique præter Deum subjectus esset, sanè Dæmon nullam habebat dominationem in mundum: non in res externas, & corporeas, quia omnes propter hominem erant creatæ; non in cœlum, unde ejectus erat; non in ipsum hominem, quia homo, filius erat ipsius Dei, & mundi Dominus. Itaque nihil poterat neque in ejus bona, neque in ejus corpus, & sic ei nullo modo nocere poterat, multò minus ejus actiones impedire, aut invertere. Nihil etiam poterat in ejus animam, & ita eum non poterat aggredi, nisi exterius, & tentare per externam apparitionem,

& locutionem in assumpto corpore. Proinde neque poterat aut sensus ejus pervertere illudendo, aut imaginationem perturbare, vel commovendo species, vel attollendo vapores ex humoribus; nec appetitum excitare, turbando temperationem naturæ, & ejus spiritus incendendo. Vno verbo nullam habuit potestatem in hominem, aut agendi dominium; & ided fraude, & astutiâ eum aggressus est, idque externè; Immo neque passus est Deus ut id faceret, nisi per deterrimum animal, hoc est serpentem, quo usus est, ut ad hominem accederet. Sed ubi homo peccavit, cum, ut ait S. Petrus, *à quo quis superatus est, ejus servus sit*, hominem à suo dominio disturbavit: Et primò res ejus invasit, & factus est rerum externarum potens, & hujus mundi visibilis princeps: Et hinc cœpit omnia invertere, potes aëris, & omnium elementorum: quin etiam uti rebus omnibus contra eum; nisi quod Deus non ei omnia ad usum domini permittit, sed uti dicitur apud Jobum, *qui fecit eum, applicat gladium ejus*. Neque illâ re contentus, non tantum res hominis, sed ipsum etiam hominem invasit, & sic tentationes instruxit, ut non solum animam externè, & variis inductionibus sit aggressus, sed etiam magnâ autoritate, parrem inferiorem, in quam potuit ingredi, modis omnibus commoverit; lædendo phantasiâ, species componendo, appetitum commovendo, spiritus incitando, sensibus externis illudendo, ut multos homines ad incredibilia facinora, & scelera detestanda impulerit. Neque hæc tyrannide contentus, eum ei permissum fuit, in multorum corpora sic invasit, ut præsentem etiam animam, & corpus informantem, plurimas facultates à suis functionibus, & operationibus impediverit, sustinendo earum loco viam suam, & activitatem, immò & prodigioso exemplo usus sit eorum quos possedit membris, quasi sua essent; ita ut incederet, eorum pedibus, operaretur eorum manibus, linguam loqueretur, etiam

supra potestatem ordinariam, earum facultatum, quas, & agit, idque tanto imperio ac si ad eum pertinerent, dum interim verus Dominus suarum facultatum usu privatur: Quâ ratione Dæmon sese totius hominis dominatorem sic ostendit, ut non solum amittat homo liberam inferiorum, potentiarum dispositionem & usum, sed plerumque ipsam libertatem in seipsâ, & in suo principio sic implicatam & irretitam sentiat, ut ipse captivus qui hæc patitur, vix discernere possit an aliquid liberè fecerit, aut voluerit; an vero coactè, & ab alieno principio: in quo est prodigiosus possessionis effectus.

3. Originem habet ex perpetuâ Dæmonis inquietudine: Nam ut ait Tertul. lib. de Penit. c. 7. Pervicacissimus hostis ille, nunquam malitiæ suæ otium facit. Cùm enim mirâ sit activitatis, semper aliquid moliri conatur, non in cælis, unde exclusus est; non in inferis ubi perpetuò torquetur, unde Christum deprecabantur Dæmones ne ipsos in abyssum mitteret Luca 8. *Et rogabant illum, ne impeteret illis, ut in abyssum irent, & maluerunt ingredi in gregem porcorum, ut ita saltem hominibus nocerent; neque in desertis & solitariis locis ubi non habent quò sibi satisfaciunt, cùm nihil agere possint; sed inter homines inter quos agere possunt, aut tentando, aut nocendo. Et ita dicitur in Evangelio quod habemus præ manibus, Dæmonem expulsam ab homine, & dimissam in loca arida, & inaquosa, cùm non inveniret requiem, dixisse *vadam & revertar in domum meam*: hæc requies dæmonis significat satisfactionem quam habet nocendo, cùm autem nulla sit expressior ratio, quam possessio hominis quem invadit, propterea id maxime appetit, & cum id ei permittitur, facit: quod patet ex difficultate quam ostendit egrediendi quando expellitur; itaque expulsionem vocat tormentum Matth. 8. *Venisti enim ante tempus torquere**

nos: & Luca 8. obsecro te, ne me torqueas: præcipiebat enim spiritui immundo, ut exiret ab homine: Cùm itaque nullibi Dæmon habet libentius quàm in homine, propterea cum ei licet, in illa ingreditur corpora, quæ illi permittuntur; seu quia immediatius nocere potest, cùm res omnes aliæ extra homines sint; seu quia nullibi pretiosius habitat, seu quia agere multa potest convenientius suæ naturæ, loquendo, respondendo, docendo, conversando, quæ actiones pertinent ad rationem: seu quia, cùm Deus, soli homini, in terris possit se communicare; Dæmon ut illam Dei communicationem, aut impediat, aut præveniatur, aut imiteretur, quantum potest, sese in hominem totum insinuat, eò usque ut ex homine & dæmone, una quasi natura, aut persona, coalescere videatur: quod Angeli beati non faciunt; tùm ne perturbent ordinem naturæ, qui poscit ut creatura, aliqua integra & perfecta, alteri naturæ perfectæ non conjugatur; tùm ne videantur sibi assumere, quòd soli Deo proprium est, & quòd sibi Deus servavit.

Dico 3. Quemadmodum hujus possessionis multiplex est origo, ita etiam variæ causæ distingui possunt, aliæ sunt morales, aliæ physica: Moralibus est 1. quòdlibet peccatum vel grave, vel leve: Primi habemus exemplum in illo incestuoso de quo Apostolus 1. Cor. 5. qui Satanæ traditus est propter incestum: de quâdam muliere Romanâ ait Tertul. libr. de Spectaculis cap. 26. Theatrum adiit, inde cum Dæmonio rediit: Itaque interrogatum Dæmonem cur ausus esset ininitatam occupare, respondisse; Iustissime feci, in meo eam inveni: De 2. fusè disputat Cassianus collat. 7. cap. 25. & sequentibus, Corporaliter traditos Satanæ & viros sanctos novimus pro levissimis delictis; ne scilicet Deus in iudicio inveniret aliquid quod puniret, itaque omnem cordis eorum scoriam

excoquere voluit in presenti : 2. defectus Baptismi, uti legimus in varijshistorijs, unde inter ceteras Baptismi ceremonias usurpantur exorcismi: 3. Ipsa naturæ nostræ conditio, quæ cum fuerit Dæmoni subiecta, non continuò in integrum liberatur. Hinc querela Augustini lib. 21. de civit. cap. 14. quod pueri etiam baptizati aliquando invaderentur à Dæmone: quod factum S. Hieron. in Epitaphio Blesillæ ad Paulam refert ad inscrutabilia Dei iudicia. Itaque S. Aug. lib. 19. de civit. cap. 4. in universum pronuntiat. Quid dicam de his qui Dæmonum patiuntur incursum? quis confidit hoc malū evenire non posse sapienti in hac vita?

Quod pertinet ad causam Physicam maxime ordinaria est Deus qui Dæmone utitur tanquam iustitiæ suæ ministro: Ita Viri Sancti ejus etiam ministerio usi sunt: Ita D. Paulus 1. Cor. 5. Incestuosum tradidit Satana in interitum carnis, id est, afflictionem & 1. ad Timot. 1. Alexandrum & Hymenæum dicit se tradidisse Satana, & similia sunt exempla quamplurima in Historiis sacris.

Aliquando etiam à Magis & Sagis immittuntur Dæmones in corpora, ejus rei exemplum legimus in vitâ S. Hilacionis ubi narratur Dæmonem immissum in corpus puellæ ab aliquo adolescente, qui ea frui volebat. Nam sicut Magi & bonis hominum nocere possunt, ita etiam aliquando illis permittitur ut noceant corporibus, & quidem immisso Dæmonio: Sed ut plurimum ipsi Dæmones ut sunt intenti ad hominum perniciem, ipsi sua sponte ingrediuntur in eorum corpora, permittente Deo. Ita in nostro Evangelio dicitur Dæmonem expulsam, cum in locis desertis requiem non invenit, dicere, *revertar in domum meam unde exivi. Et tunc vadit, & assumit secum alios septem spiritus nequiores se, & ingressi habitant ibi.*

Sed major habenda ratio est causæ moralis,

quòd Christus subindicavit cum dicit, ejusmodi Dæmonem reducem invenisse domum suam vacuum, & scopis mundatam, hoc est aptam ut in eâ habitaretur: hæc autem dispositio non alia est, quàm peccatum, & vacuitas ab omni virtute, ociositas, & negligentia hominis liberati à Dæmone.

Dico 4. Eiusmodi possessionem hominis à Dæmone consistere in residentiâ & invasione corporis humani quæ fit à Dæmone, & per modum principii, & per modum dominantis: unde sequitur quoddam jus alterandi corpus, & agendi in illo & per illud; & efficiendi aliquid, prout Dæmon majorē, aut minorē potestatem accipit à Deo. Hinc videmus varias existere possessiones: quæ etiam diversitas oritur ex multitudine, vel paucitate habitatorum, vel ex eorum qualitate. Nam uti dicunt S. P. & Abbas Serenus apud Cassianum non ejusdem malitiæ sunt Dæmones; sed alii alii sunt saviores, & alii aliorum respectu videntur esse mitiores. Porro illa possessio & valde mirabilis est, & valde horrenda, & perniciosa, & homini valde contraria.

Dixi 1. valde mirabilem, quòd nimirum duo spiritus habitent in eodem corpore; scilicet spiritus proprius qui est hominis, qui habet proportionem cum corpore cujus est vita unde omnia fiunt in illo supposito secundum naturam, itaque sine violentiâ, nam ut agebat Ennodius animus corporis Imperator; & sic motus omnes sunt naturales, & ex presentia animæ corpus vivit, vegetatur, conservatur, è contrariò verò ex ejus absentia corpus & interit, & perit, sunt enim partes primæ & essentielles ejusdem totius: Et insuper alter spiritus qui cum sit alienus, nullam habet cum corpore convenientiam, unde illo corpus nec vivere potest, nec agere convenienter, immò potius patitur quàm agat, quia nullum corporis membrum instrumentum est spiritus extranei; & propterea corpus

non agit cum illo, sed ab illo patitur, & ita vel alteratur, vel movetur modo extraordinario, vel impeditur ab actione conveniente, vel male habetur: Verum quia ille spiritus ingreditur ut prædominans hinc fit ut superet influxum proprii spiritus, unde totus homo patitur; animus quidem cum impeditur ab ordinario influxu, corpus autem cum eius ministerium impeditur. Illa itaque præsentia spiritus extranei cum potestate agendi & immutandi, & iure illo utendi corpore hominis est verã possessio: & impressio autem, & motus, vel actualis alteratio, vel impedimentum illarum alicui potentia est usus, & actus quidam huius possessionis, quam diximus esse mirabilem, quia est contra ordinem naturæ: Neque tamen hinc sequitur ulla unio, quia entium completorum, & entium disproportionatorum nulla esse potest unio, sed est violenta invasio, & possessio non legitima vel naturalis, sed illegitima, violenta, & tyrannica: sicut illegitimi Domini in alienam hæreditatem invasio, non est possessio vera, sed usurpatio.

Dixi 2. hanc possessionem esse valde horrendam & perniciosam, quia est ab infesto spiritu, & vastatore, qui non ingreditur ut conserveat, ac tueatur, sed potius ut noceat, destruat, atque perimat. Hinc fit ut non sequantur motus naturales; sed potius extraordinarij & violenti: unde illæ membrorum contorsiones, vultus deformationes, species horrendæ, omnia monstrosa, & alia sexcenta quæ qualitatem spiritus satis ostendunt, sunt enim vestigia crudelitatis, deformitatis, & deordinationum ipsius: Sed licet horrenda sint, nihil tamen horribilius ipso spiritu fingi potest.

Dixi 3. esse homini valdè contrariam: non solùm quia molestus ille incola pervertit omnem naturæ ordinem, sed præsertim quia directè apponitur primæ illi dominationi

quam homo acceperat in statu innocentia, ut perfectissimè suis membris imperaret ut Dominus supremã potestate, & civili in partem animæ inferiorem; ita ut nullã re internã, vel externã impediti posset. Quam dominationem omninò pervertit Dæmon per possessionem, utendo, invito homine, membris illius, quæ vel impedit, vel quæ movet non ad libitum animæ, sed ad voluntatem extranei possessoris; & invadendo cum summã potestate inferiorem partem animæ; invadendo imaginationem; commovendo, & componendo species; & suscitando in appetitu omnes passiones, immittis spiritibus; concitando humores, & homini sic imperando, & in illo utendo, ut omnem suam libertatem amisisse videatur:

Ex his omnibus duo constant. 1. Omnem possessionem consistere in habitatione Dæmonii in corpore, cum jure utendi aut membris aut facultatibus hominis, aut aliquid in homine efficiendi quicquid tandem illud sit, seu alteratio, seu morbus, seu potentiarum ligatio, seu aliquid quodlibet, quod ab animã naturaliter non oriatur, sed ab extrinsecus adveniente spiritu, qui contra naturam aliquid operetur, aut efficiat, aut impediat.

Constat 2. Hinc originem habere diversas quas videmus possessiones: nam 1. quædam sunt perpetuæ, & continuæ, aliæ verò sunt interpolatæ. Nempè Dæmon non egreditur e corpore, & efficit continuum aliquid, uti in muliere incurvã, de quã Lucas cap. 13. *qua habuerat annis 18. spiritum infirmitatis, & erat inclinata nec omninò poterat sursum respicere*: aliquando variis vicibus hominem invadit, uti accidebat Saül, de quo 1. Reg. cap. 16. *Spiritus autem Domini recessit à Saül, & exagitabat eum spiritus nequam à Domino.* Quod autem hoc fieret externè hinc patet quod subjicitur: *Dixeruntque servi Saül*

ad eum: *Ecce spiritus Dei malus exagitat te: & cap. 18. Et post diem alteram invasit spiritus Dei malus Saisil: quod non faciebat continuo, sed diversis vicibus, nam & poterat & bella gerere, & regnum administrare: Simile habemus exemplum in Lunatico, de quo Matth. 17. dicitur quod fingulis Lunis vexaretur à Dæmone: unde cum illum Dæmonem Christus expulit Marci 9. sicut *Exi ab eo, ne amplius introcas in eum: nam identidem exhibat, sed redibat: 2. Quædam possessiones sunt mitiores, aliæ sunt furiosæ, & cum magnâ possessi vexatione: Mitiores puto possessionem Magdalene, de quâ dicitur Marc. 16. septem dæmonia ejecta fuisse: nam si fuit illa mulier in civitate peccatrix, probabile est non fuisse illam furiosam possessionem. Sic mulier incurva, hunc tantum habuit suæ possessionis effectum. Sed aliæ multæ possessiones sunt treulentæ, & furiosæ: talis illa fuit ejus puellæ, de quâ mater Chananaea querebatur Matth. 15. *Filia mea malè à Dæmonio vexatur. Talis ille Lunaticus de quo Marci 9. *Ubiunque eum apprehenderit, allidit illum, & spumat, & fridet dentibus, & arescit: & infra, frequenter eum in ignem, & in aquas misit, ut eum perderet: Tales duo illi Dæmoniaci qui habitabant in monumentis, Matth. 8. *Savinimis, ita ut nemo transire posset per viam illam: & alij similes de quibus & Evangelistæ, & alij Historici passim prophani & sacri, 3. In nonnullis totus effectus possessionis fuit vel infirmitas, ut in illâ muliere incurvâ, quæ dicitur habuisse spiritum infirmitatis, vel privatio alicujus aut plurium sensuum, aut usus membrorum. Ita dicitur quoddam Dæmonium mutum & surdum, quale illud est de quo Evangelium nostrum: illud etiam cæcum fuit ex alio Evangelistâ: Sic Christus cum illum Lunaticum sanavit, dixit. *Surde, & muse spiritus. Illæ autem appellationes petuntur ab effectu, quem Dæmon efficit in homine possesso, unde cum ejectus est Dæmon, homo sanatur, ut dicitur Matth. 9. *& ejecto Dæmonio locutus est mutus. Ex quo apparet multos decipi in morbis dignoscendis, quorum sæpe Dæmones causæ sunt, & ideo nullis Pharmacia sanantur, quales sunt morbi immitti à Magis & Sagis, quorum causæ immediata sunt Dæmones. Ita cum videmus portentosa crimina committi, quis dubitet ab illis committi, quos Dæmones possident. Sic Dæmon sæpe utitur aliquorum linguâ ad proferendas horrendas blasphemias, ad nefandas libidines, ad incendendos juvenes aut puellas, ad persuadendas hæreses. Ita passim Hæresarchæ, & novorum dogmatum magistri à Dæmonibus possidentur: quare Apostolus monet ejusmodi homines devitandos propter Dæmonis contagionem. Cum enim in illis hominibus neque sit scientia, aut eloquentia, neque proponant rationabilia; quæ alia fingi possit causa quàm Diabolica, per quam homines dementant? Illustre habemus exemplum in Simone Mago, de quo dicitur Actorum 8. quod totam Samariam seduxisset, omnibus persuadendo se esse aliquem magnum, cui auscultabant omnes à minimo usque ad maximum, dicentes, *Hic est Virtus Dei, quæ vocatur magna: Attendebant autem eum propter quod multo tempore magis suis dementasset eos Et hinc videmus quomodo fiat, ut multa dogmata peraburda à tam multis recipiantur sic Apostolus describit progressus Antichristi 2. ad Thessal. 2. cuius est adventus secundum operationem Satana, in omni virtute, & signis, & prodigiis mendacibus, & in omni seductione iniquitatis iis qui pereunt. &c. Ideo********

Ideò mittet illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio: operationem dixit erroris, ἐπέχειν viam operandi Dæmonis inducentem ad errorem, quâ scilicet errores persuadeantur.

Dico 5. Ex dictis facile colligi posse quantum malum sit ejusmodi possessio hominum à Dæmone, & corporum invasio: sed ut enucleatius innotescat, ex sequentibus intelligi magis potest.

1. Quidem, ex tam intimâ conjunctione cum Dæmone. Nam quantum horrois ingenerat piis mentibus ista conjunctio? Sicut enim dixit Nazian, loquens de Basilio, jam non esse nomen hominis, sed virtutis; ita nomen Dæmonis significat omnem horrorem, maledictionem, iniquitatem, abominationem. Jam quanta est illa cum Dæmone conjunctio, ut fiat in homine principium maximæ partis operationum ipsius? Sicut itaque ex conjunctione humanæ naturæ cum Deo, in summam attollitur dignitatem; ita ex conjunctione cum Dæmone in summam demergitur vilitatem. Porro ex illâ conjunctione oritur quædam communicatio status Dæmonis, cujus immortalitas & vita, est quædam mors perpetua, qui tantum in esse perseveret ut patiatur. Ita miser Energumenus, omni ferè suâ agendi vi privatur, quia illâ Dæmon abutitur, & hoc tantum habet ut pati possit, medium habens statum vitæ & mortis; nam defectus potestatis agendi ferè reponit eum in numero mortuorum: Quod autem vivat, hinc patet, quia patitur, & utrumque ei accidit ab incolâ Dæmone.

2. Patet, quantum sit malum possessio Dæmoniaca ex proposito Dæmonis in possessione, quod longè diversum est ab eo quod intendit in aliis circa hominem operationibus, ut eum illis quos tentat, aut quibus utitur, quales sunt Magi, & Sagar. Nam cum primis agit aut fraudibus, aut blanditiis, aut pro-

missionibus; cum aliis illusionibus, signis, prodigiis, illustrationibus, rebus mirabilibus, aut terrore, & minis, & similibus modis: sed cum iis quos possidet apertâ vi se gerit, ut inimicum. Itaque hominem vexat, & torquet quantum potest, eodemque modo quo solet damnatum in inferis, quem jam non tractat vel fraudibus, vel illusionibus, vel promissis, vel prodigiis, sed apertâ vi, & suppliciis. Sic est eodem modo tractat Energumenum, quo damnatum, saviendo in utrumque; & ambos quantum potest facit suæ miseriæ participes, secundum limites illi à Deo præscriptos. Ut enim in quemlibet damnatum non eadem exerceat supplicia, sed majora vel minora, secundum uniuscujusque demeritum, & Iudicis sententiam & condemnationem; ita in Energumenos inæqualiter desavit secundum causas diversas possessionum & licentiam à Deo ipsi datam, quæ causa est diversitatis possessionum quas videmus: sed nullum est tam magnum nocumentum quod Dæmonis rabiem superet; nullum adeo exiguum, cujus inferendi facultatem non licenter arripiat.

3. Patet ex iisque in homine Energumeno operatur: Nam cum à suo fine, qui est uniuscujusque rei centrum exciderit, non habeat ubi quiescat; itaque cum quietem habere non possit in bono, à quo ita excidit ut neque illius spem, neque desiderium habere possit, ne dum possessionem; eam quærit in malo, non quod patiatur, quia omne malum patienti est contrarium, & ideò non potest esse quietis vel locus, vel objectum; sed in eo quod efficit, secundum illud Evangelij. *Quærens requiem, & non inveniens dicit, Revertar in domum meam unde exivi:* In eo autem est ejus requies, quoniam conforme est statui ipsius, qui est obstinatio in malo. (Tertull. in Apolog. cap. 22. Operatio eorum est hominis versio; sic malitia spiritalis à primordio

dio auspiciata est in hominis exitium: itaque videndo sc̄mina: & alibi, ut vidi, ut perij, ut corporibus quidem, & valitudines infligunt, me malus abstulit error; quãtò magis ubi & aliquos casus acerbos; animæ verò repentinus & extraordinarios per vim excessus, &c.) hostis non exteriùs movet, sed interiùs, movendo species, & spiritus inflammando? Idcirco efficit, si potest malum culpæ in anima, sed quod semper potest, malum pœnæ, si Quâ ratione difficulter anima resistere potest permittatur à Deo: Cùm autem quærat maximum inferre, si non prohibetur, utitur Dæmoni in ipsam pugnanti, quia veterator ille ipsius animæ armis contra ipsam utitur, unde ipsa nihil habet quò se tueatur. Nam cùm ad sui defensionem utatur actibus internis, quorum concordia est cum potentiis, quas dæmon occupat, vix potest misera suis bonis uti ut se defendat. Itaque ut summam dictorum faciam simul & semel obsessus patitur & grave tormentum in corpore, & vehementem insultum in animâ: non dissimili tractatione quâ damnati in inferis torquebuntur: ut scias eundem esse tortorem & damnati, & obsessi seu possessi.

Sed dùm hominem torquet, in eo tormento ipse requiem suam invenit, 1. Quia cum summum locum amiserit in cœlis, nobilissimum occupat in terris, ipse superbiorum Rex. 2. Quia cùm in Deum se torquentem totis viribus feratur, nec tamen nocere possit, in eius imaginem, omnem suam rabiem intorquet: & cùm videat se exclusum ab iis bonis propter quæ fuerat creatus, in Dei bona ut potest involat, quorum omnium optimum est homo. 3. Quia suo in hominem odio latifacit, nocendo quantum potest internè, & externè, occupando exteriora organa, & internas facultates, privando eum suis propriis actionibus, suasque substituendo, & proprias impediendo, denique in suæ miseriæ consortium trahendo, ut iam homo nihil boni agere possit, & omne genus mali pati cogatur: 4. Quia eum non possit agere convenienter suæ naturæ, saltem agit convenienter suo statui, qui omnem miseriam complectitur, quam in alium, quantum assequi potest, refundit, similem sibi reddendo eum quem possidet.

1. Quia maximè universalis, quoniam ceteras comprehendit: 2. Quia maximè extensa, nam extenditur in animam, & corpus: 3. maximè diuturna, nam nisi provideatur durat ad mortem usque, & crescit duratione: 4. Quia maximè occulta, ejus enim causa latet, & est invisibilis, & non agnoscitur nisi per effectus, unde ferè præcaveri non potest: 5. Est periculosissima, quia tendit ad extremam ruinam corporis & animæ; eò enim pertinet ista possessio, & in id finitur, nisi provideatur, & remedium afferatur: cùm in hoc tentat Dæmon, ut corpus ab anima separet, & animam à Deo. Propterea corpus pessimè habet ut habemus in Lunatico: nec mitius animam tractat, quàm ex proximo quatit, & in ipso homine residens: & id non extrinsecus, sed internè: 1. Ejus sensus affligendo, quâ ratione vires animæ diminuit, quæ in hac vita operatur per sensus: 2. occupando organa, & facultates corporeas, ac præcipuè imaginationem; ad cujus immutationem patitur intellectus, propter specierum intellectualium, & sensibilem connexionem: sed omnium maximè, appetitum inferiorem utrumque, irascibilem, & concupiscibilem, excitando; & commovendo passionem, quæ per sympathiam totam animam commovent, ita ut videtur etiam trahi voluntas vel invita & inhabilis reddatur ad alia omnia. Sic videmus quosdam furere in amore & rotos ardere: quod si, ut ille aiebat, uritq;

Dico 6. Eicet tantum malum sit ejusmodi, hominis à Dæmone possessio ; quia tamen non nisi Divinâ voluntate fit, non sine magno hominum emolumento permittitur. In hoc enim est Divina bonitas, ut nihil fieri permittat inter homines, unde non magnum bonum trahat, Ex multis hæc pauca subjicio.

Primum est, ipsius Energumeni bonum, quem hæc gravi castigatione salvare intendit : uti dixit Apost. de incestuoso 1. Corinth. cap. 5. *Iam judicavi, ut præsens, eum qui sic operatus est, &c. tradere hujusmodi Sætanæ in interitum carnis, ut spiritus salvus sit in die Domini nostri Jesu Christi.* ; Nam grande beneficium est, redimere æternam possessionem, exigui temporis possessione: Quis enim cum expertus fuerit dæmonis tyrannidem, non procuret ab eâ se liberari ? Alia enim pœna est, quæ purgat, alia verò quæ perdit : Aliter quippe Deus facit cum castigat, ut Pater aliter cum punit in furore, ut judex.

Secundum emolumentum est quod ad sentum, in quo solet esse sedes infidelitatis, docentur homines multa: 1. esse aliquos Spiritus, neque tantum esse corporales; contra Atheos quibus nec ipsa natura nec fides id perluaferunt, ut saltem id discant à dæmonibus quorum effectus sensibilibus vident. 2. Deum esse, ipsis fatentibus dæmonibus, & tremantibus, & exhorrescentibus. 3. fidei nostræ veritatem, Eucharistiæ, omnium Sacramentorum, authoritatis Ecclesiæ, cui patent etiam inviti. Itaque S. Cyprianus ad Demetrianam: ô si audire eos velles, & videre quando à nobis adjurantur, torquentur spiritualibus flagris, verborum tormentis de obsessis corporibus ejiciuntur: ejulantes, & gementes, voce humanâ, & potestate divinâ, flagella, & verbera sentientes, venturum judicium confitentur: veni, & cognosce vera quæ dicimus: vel ipsis, quos colis, crede: vel tibi, si

volueris: videbis nos ab eis rogari, quos rogas: timeri, quos times: sub manu nostrâ stare victos, & tremere captivos, quos suspicis, & veneraris ut divinos. 4. Misericordiam, & tormenta dæmonum quæ patiuntur, ipsius fatentibus: undè peccato exciderint, & quò prolapsi sint, ut idem aliquando expectes, nisi te pœniteat, quod ipsis non est concessum. 5. Eorum malitiam, & odium in homines quos tam malè tractant, & quid in te essent molituri, si Deus permitteret; & sic, quid te ab eis sperare oporteat. 6. Imaginem pœnarum Inferni, quas vel ipsis oculis cernere potes, ita ut possessionem vocare possis Infernum sensibilem. Ibi enim vides quomodo hominem tractet dæmon, quid in eo operetur, quantâ authoritate & dominio, & quantâ crudelitate, & quantâ sævitiâ: ut saltem aliquando timere discas.

Ex toto hoc discursu cum innumera tibi possent conclusiones, pauca subjicio. 1. est cum varias dixerimus esse possessiones, alias mitiores in speciem, quia minor est corporis vexatio, alias truculentiores, ubi apparet major sævitiâ, etiam si hæc ultima minus sit frequentior, timendum valde esse, ne alia sit frequentior quam putetur. Nam quid videmus homines aliquos passim magna & nefanda scelera committere, nisi quia in eorum corpora, & mentes Dæmon invasit, etiam in sacrilego Sacramentorum usu? Audi quid dicatur de Iudæ Lucæ 22. *Intravit autem Sætanæ in Iudam, qui cognominabatur Iscariotes, unum de duodecim, & abiit, & locutus est cû Principibus Sacerdotum, & magistratibus, quemadmodum illum traderet eis:* Itaque cum etiam Christus aliquando vocavit Diabolum Ioan. 6. *Nonne ego vos duodecim elegerim, & ex vobis, unus Diabolus est,* quia nimirum non potuit tantum scelus homo machinari, nisi à Dæmone possideretur. Ego etiam sic judico, cum dico aliquos tam obscænos habere oculos, & linguas.

CONCIO II. DE CORPORUM INVASIONE A DÆMON.

27

linguas tam turpes, aut calamos tam nefarios, non nisi ab aliquo Dæmoneregi ac gubernari, ut discas ejusmodi dæmonum ergastula evitare. Certè illi ignes quibus incenduntur infernales sunt, & à Dæmonibus excitati, ut similes fornaces exhorrescas. Erit aliquando tempus, nisi caves cum te ipsum Dæmon aggredietur, & in te ut in suam domum ac domicilium intrabit, ubi sic custodiet atrium suum ut ex eò nunquam egredietur, nisi fortior superveniat, qui fortem, & alliget, & expoliet.

2. Conclusio. Si tam horrenda est externa hominis possessio à Dæmone qui potest tantum corpus ingredi, quàm detestabilior est possessio ejusdem, quando introducit in animam per peccatum? Nam cum duo sint culpa, & pœna; culpa semper est pejor; & peccati possessio, pejor quàm Dæmonis: siquidem propter unumquodque tale, & illud magis. Quid est enim in Dæmone quod eum efficit ita horribilem, nisi peccatum? Et sanè idem efficit in anima. Unde ergo fit ut unum sic abhorreant homines, non aliud, præsertim cum per possessionem Dæmon non sit absolutus Dominus, sit autem per peccatum? Ad hæc quia sicut Dæmon operatur in corpore quæ vult, ita etiam peccatum: & idèd monet Apostolus Rom. 6. *Non ergo regnet peccatū in vestro mortali corpore, ut obediatis concupiscentiæ ejus.* Denique quia possessio Dæmonis externa saltem finitur cum vita: sed possessio animæ per peccatum æterna est, & pœnis subjicit æternis

3. Conclusio. Ex modo quo Dæmon tractare solet eos quos possidet discite discrimen quo Deus tractat eos quos possidet, & vide quem tu malis esse possessorem tuum. Ea est

enim causa cur aliquando Deus sinat injustos possessores hominibus dominari secundum illud 2. Paral. 12. capite. Nbi ita loquitur de Sefac Rege Ægypti qui primus Templum Ierosolymitanum spoliavit tempore Roboam: *Veruntamen servient ei, ut sciant distantiam servitutis meæ, & servitutis regni terrarum.* Vide enim quàm aliter Deus, quàm aliter Dæmon possideat; hic quippè cum non sit legitimus Dominus, sed tyrannus omnia occupat vi & violentiâ: Item omnia pervertit & sus deque disperdit universa, siquidem destructor, & exterminans: Christus autem cum verus sit Dominus, ut in rem suam ingreditur pacificè, omnia ordinat, regit disturbata, perditâ restituit, disjecta refarcit, ut Salvator: Modum naturalem agendi sequitur, nullâ factâ violentiâ, & si aliquid efficit in animâ, omnia per ipsam, & cum ipsâ, & semper in animæ bonum & utilitatem. Quàm fœlix ille in quo Deus agit ut vita, in quo Deus omnia operatur, ut primum principium; qui finit se regi à Deo; qui motus eius & sequitur, & amat; qui dicere potest cum Paulo ad Galat. 2. *Vivo autem, jam non ego, vivit verò in me Christus,* omnia enim bona quæ in nobis fiunt à Christo fiunt, non solo, sed ut à præcipuo agente, quia & initium facit boni operis, & potestatem aliam dat faciendi; sed de illis præsertim dicitur, qui se à Deo possideri finunt; qui nihil volunt nihil moliantur, nisi moti ab illo; in quibus ita habitat, ut in illis per modum vitæ operetur; proportionem aliqua cum fœlicitate beatorum, in qua erit omnia in omnibus, quod nobis concedat Dominus Jesus.

Amen

**